

РЕШЕНИЕ

№ 28074

гр. София, 13.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 10.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **8285** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК вр. чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България.

Делото е образувано по жалба с вх. №23378/01.07.2026г. на М. С. А. И., роден на дата 10.08.1996г. в С., гражданин на С., към настоящия момент настанен в СДВНЧ - Любимец при Дирекция Миграция, чрез адвокат Б. П. от САК по представено пълномощно, срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ-334 / 22.06.2026г. на зам. началник на отдел Миграция - СДВР.

С жалбата се претендира незаконосъобразност на оспорената заповед на основанията по чл.146 АПК. От фактическа страна изтъква, че освен процесната заповед съществувала и заповед с рег. № 23033-581/22.06.2026г. издадена от Л. С. Г. - оперативен работник при 06 РУ - СДВР за задържането на оспорващия, която била обжалвана по съдебен ред СРС, двете заповеди били издадени по докладна записка, чийто фактически твърдения са оспорени пред СРС, а също се оспорват и пред настоящия съд като неотговарящи на обективната действителност. Счита, че при издаването на оспорената заповед административният орган не се е съобразил с основното обстоятелство, че към момента на издаване на оспорената заповед била налице незавършена процедура по преписката по молба с вх. № КП-01--1727/16.06.2026г. в Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет за предоставяне на международна закрила, отделно от това не били съобразени другите фактически обстоятелства - продължителността на пребиваването на оспорващия на територията на страната - от 2024г., придобит интегритет, установена приспособимост към социалния и обществен живот - наличие на адрес и трудова заетост, социална среда, образование и други обстоятелства, имащи значение за вземане на решение, дали

въобще са налице предпоставките за налагане на най-тежката принудителна мярка. Претендира се, че процесната заповед е издадена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и немотивирана, в нарушение на изискванията за установена форма и при липса на мотиви. По този довод в жалбата се сочи, че по административната преписка нямало данни за валидно делегиране на правомощия, което да доказва компетентността на издателя на акта, не било изяснено дали лицето, издало акта е притежавало необходимите материална и териториална компетентност. В хода на производството грубо било нарушено правото на защита, още при задържането му не бил осигурен преводач, нито възможност да се ползва от адвокатска защита, реално били извършени действия, грубо нарушаващи правата, без да му се разясни какви процедури се извършват с него, а впоследствие разбрал, че са в разрез със закона. Отделно административният орган не е изследвал възможността за прилагане на по-леки алтернативни мерки, предвидени в чл.44, ал.5 ЗЧРБ, като ежесечно явяване в структура на МВР, внасяне на парична гаранция от български гражданин. Това бездействие било в разрез с императивните норми на чл.34 и чл.235 АПК, които задължавали органа да събере всички необходими доказателства. Заповедта била издадена при висящо производство по чл.13, ал.2 вр. чл. 76а от Закона аз убежището и бежанците, депозирал жалба до Председателя на Държавна агенция за бежанците от дата 16.06.2026г. за провеждане на интервю и предоставяне на международна закрила - хуманитарен статут на основание чл. 9, ал.1, т. 2 и т. 3 ЗУБ. В оспорената заповед липсвали изискуемите по чл. 59, ал.2 ,т. 4 АПК фактически и правни основания, които обосновават налагането на най-тежката мярка - принудително настаняване в СДВНЧ. Административният орган се ограничил само до бланкетно позоваване на докладни записки, без да изложи конкретни факти защо в неговия случай по-леките алтернативни мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ са неприложими. Разполагал с конкретен адрес, на който ще отседне веднага след освобождаването му. Декларира, че спрямо него имало възможност за прилагане на по-лека ПАМ до приключване на съдебното производство, която напълно гарантира целта на закона. Спрямо него съществувала и готовност за сключване на трудов договор с работодател, който за да му обезпечи трудова заетост и доходи, което изключвало необходимостта от неговото изолиране от обществото и доказвало, че целите на закона можело да бъдат постигнати чрез по-лека мярка, съчетана с правото му на труд. Претендира се и противоречие с материално-правни разпоредби, нарушение на международното право и риск от връщане, претендира, че като гражданин на С. за него съществувала абсолютна забрана за експулсиране или връщане в страната, където животът му бил застрашен, съгласно чл.3 от Европейската конвенция за правата на човека и чл. 19 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Принудителното настаняване обезпечавало организирането на "връщане", а самото връщане към С. било юридически и фактически невъзможно поради продължаващата хуманитарна криза и въоръжен конфликт, следвало да се държи сметка т.нар. "забрана за връщане", основен принцип в международното право, който забранявал на държавите да експулсират или връщат бежанци към територии, където животът или свободата им са в опасност, за него била налице такава опасност, която веднъж била преценена и не е отпаднала. Тъй като самото връщане към С. било невъзможно, то отпадало и правното основание за неговото задържане в СДВНЧ, тъй като целта на мярката била непостижима. Претендира и несъответствие с целта на закона, наложената мярка била най-тежката, позовава се на принципа по чл. 6 АПК, настаняването без реалното изследване на индивидуалното му състояние и възможността за прилагане на по-леки мерки, нанасяло трудно поправими вреди и засягало пряко основното му право на лична свобода и сигурност. Не представлявал заплахата за националната сигурност или обществения ред, което правело изпълнението на акта преди съдебния контрол неоправдано и тежко засягане на личната

му сфера. Иска от съда да постанови отмяната на оспорената заповед, алтернативно прави искане в случай, че са налице предпоставките за налагане на принудителната мярка, да бъде наложена по-лека мярка - "ежеседмично явяване".

Пред съда оспорващият лично чрез преводач и чрез адв. П., поддържа жалбата. На въпрос на съда към оспорващия дали ще изпълни заповедта, с която му е наложена мярката "връщане" до С., категорично заяви, че не иска да се върне в С..

Адв. П. претендира основателност на жалбата на основанията, посочени в нея, в подкрепа на твърденията за трудова заетост представи доказателства - декларация от български гражданин, заяви, че оспорващият има адрес, на който пребивава и декларация за осигуряване на трудова заетост и доходи, отново оспори данните по декларацията, посочена в мотивите на оспорената заповед. Счита, че няма опасност оспорващият да се укрие, винаги се отзовавал за участие в производства, когато е призован. Изтъкна доводи, че ищецът бягал от войната и при бомбена атака през 2016г. получил значително увреждане на левия си крак, като липсвала част от прасеца му имал и нарушени нервни връзки, и престой "на такова място", където не можело да му бъде оказана адекватна медицинска помощ, а такава до сега не му била оказвана. Изтъква, че през 2013г. родният град на оспорващия М., близо до Д. бил обгазен със "зарин" - силно токсично, отровно бойно вещество, поради което имал проблеми със здравето. Иска съдът да разпореда да му се направят необходимите медицински прегледи ако е възможно, но мисли, че не е възможно. И при положение, че оспорващият водил приличен начин на живот, адв. П. не намира абсолютно за необходимо същият да разглеждане на целия процес да продължава да бъде задържан Иска отново на основание чл.166, ал.2 АПК съдът да преразгледа въпроса за спиране на оспорената заповед на основанията по чл.166, ал. 2 АПК Лицата, които са му подкрепяща среда тук гарантирали, а и оспорващият бил много отговорен към институциите, отнасял се с уважение, при необходимост, винаги ще съдейства на всички органи. Адв. П. заяви, че не може да представи медицински доказателства за здравословното му състояние в момента, тъй като само веднъж се е виждала с оспорващия. Адв. П. представи доказателства за ситуацията в С. - разпечатки от български електронни медии от 09.07.2026г. Адв. П. изложи аргументи, че оспорващият живее на адрес, не е съществувала причина за да създаде съмнение, че ще се укрие, извършвал е трудова дейност, ае както се установявало от представената декларация, имал работодател, който веднага да го наеме на работа. Нямало никаква индиция, че до края на съдебния процес би се укрил, оспорващият лично иницирал процедурата пред Държавната агенция за бежанците, преди да се обърне към адв. П.. Претендира присъждането на разноски, но тъй като в пълномощното няма размер, претендира присъждането на минимален размер по Наредбата за възнагражденията за адвокатска работа.

Ответникът, началник на отдел Миграция, ст. инспектор И. И., представляван от юрк. И., оспори жалбата изцяло, поддържа доводи за законосъобразност на оспорената заповед на всички основания - в ход по същество и в писмена защита. Претендира, че при издаването на процесната заповед административният орган действа при условията на обвързана компетентност. Излага правни съображения, че по отношение на жалбоподателя са приложими разпоредбите на ЗЧРБ и същият не се ползвал с общностното право на свобода на движение По същество счита, че с оглед на доказателствата в конкретния случай, че спрямо оспорващия е налице и визираното в чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО изискване - не може спрямо лицето да се приложи ефективно друга, достатъчна, но по-лека принудителна мярка. В казуса по делото не били ангажирани доказателства, че оспорващият разполагал с адрес, известен на органите на

МВР, където той ще пребивава, нито данни, че същият ще разполага с достатъчно средства за издръжка и задължителни застраховки. Позовава се на ТР № 16/1975г. на ВС, ППВС№4/1976г., ТР - 4/2004г. на ОС на ВАС и ТР № 1/2006г. на ВАС, както и на утвърдената съдебна практика, според която мотиви на административните актове е допустимо да бъдат изложени в друг, отделен акт. Претендира се, че оспорващият е чужденец по смисъла на чл.2, ал.1 ЗЧРБ, тъй като е гражданин на трета страна и няма гражданство на държава членка на ЕС. Иска от съда да отхвърли оспорването.

По делото са приети доказателствата по административната преписка доказателствата по административната преписка, представените от ответника заповеди за компетентност на издателя на оспорената заповед и представени от жалбоподателя: молба до Държавната агенция за бежанците от 09.07.2026 г., във връзка с подадена молба за международна закрила от оспорващия; декларация за намерение и готовност да бъде сключен трудов договор от 09.07.2026 г. от български гражданин; жалба до СРС № 203655 (без четлива дата), във връзка с издадена заповед за задържане на оспорващия и разпечатки от медии „24 часа“ и БТА от дати 09.07.2026 г., свързани със ситуацията в С..

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото ведно с доводите и възраженията на страните и приложимите разпоредби, извърши дължимата служебна проверка на оспорената заповед на основание чрл. 168, ал.1 и ал.2 АПК вр. чл.146 АПК, от фактическа и правна страна прие за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Оспорената заповед е връчена на дата 22.06.2026г., фактическото настаняване на оспорващия в СДВНЧ е на същата дата, видно от приемо- предавателен протокол с рег. № УРИ 5392Р-366/22.06.2026г. Жалбата до съда е подадена на дата 01.07.2026г., с оглед на което е спазен срокът за обжалване по чл.44а, ал.1 ЗЧРБ - 14-дневен от фактическото настаняване.

По фактите:

Със Заповед УРИ № 5392 ПАМ-334 / 22.06.2026г. на зам. началник на отдел Миграция - СДВР, на основание изпълнение на наложената наложена ПАМ "връщане до страната на произход" - С., и поради опасност от укриване с цел възпрепятстване на изпълнението на ПАМ, данните от докладна записка рег.№ УРИ 5392Р-365/22.06.2026г., на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал. 10 от ЗЧРБ, е постановено принудителното настаняване на оспорващия М. С. А. И., гражданин на С., роден на дата 10.08.1996г., в СДВНЧ за срок не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване.

ПАМ "връщане" до страната на произход" - С., по отношение на оспорващия, е наложена със Заповед № УРИ № 5392 ПАМ -976/04.09.2025г. на началника на Отдел "Миграция" СДВР, определен е срок за доброволно изпълнение от 30 дни за доброволно напускане на страната с оглед чл.39б, ал.1 ЗЧРБ.

В докладна записка рег.№ УРИ 5392Р-365/22.06.2026г., на основание влезлите в сила решения за откази по молбите за международна закрила, издадената заповед за наложената ПАМ връщане и определен срок за доброволно връщане, който не е спазен, така според полицейските органи, този срок е до 04.10.2025г., оспорващият е без документи за самоличност и без право на влизане и оставане в страната, разяснено на оспорващия, но същият е отказал да се завърне и е заявил, че

ще възпрепятства изпълнението на ПАМ и няма да го изпълни, ще подава последващи молби за закрила. При индивидуалните обстоятелства по случая, които не позволявали да се приложи обезпечителна мярка по чл.44, ал. 5 ЗЧРБ, поради наличие на опасност от укриване и с цел организиране на връщането му с цел изпълнение на наложената ПАМ, е предложено да бъде издадена заповед за принудителното му настаняване в специален дом.

Както е посочено в постановеното по делото Определение №27369/ 07.07.2026г., и са приложени служебно по делото съдебните решения, съдът установи от електронните досиета на делата, разглеждани в съда с жалбоподател М. С. А. И., гражданин на С., роден на дата 10.08.1996г. следното:

1. Заповед № УРИ № 5392 ПАМ -976/04.09.2025г. на началника на Отдел "Миграция" СДВР е обжалвана пред съда, но с Решение № 16056/27.04.2026г. на АССГ, жалбата е отхвърлена, като съгласно отбелязване в електронното досие на делото, решението е влязло в сила на 01.07.2026г.

2. По първата подадена молба за международна закрила, е постановен отказ да бъде представен статут на бежанец и хуманитарен статут с Решение № 11807/12.11.2024г. на председателя на ДАБ, а жалбите срещу него са отхвърлени съответно с Решение № 4272/11.02.2025г. по адм.д. 12156/2024г. на АССГ и с Решение № 6131/09.06.2025г. по адм.д. 3663/2025г. на ВАС; по последващата молба за международна закрила и постановен отказ да бъде допусната до производство по предоставяне на международна закрила с Решение № 40 ОК/16.07.2025г. на интервюиращ орган при ДАБ, жалбата срещу решението е отхвърлена с Решение № 33021/09.10.2025г. по адм.д. 8029/2025г. на АССГ.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Заповед УРИ №5392 ПАМ - 334/22.06.2026г., издадена от началника на Отдел "Миграция" - СДВР, е издадена от компетентен административен орган, по силата на делегиране на правомощия и заместване на титуляра на длъжността, е издадена от компетентен орган. В съответствие с чл. 44, ал.1 ЗЧРБ - възможността за делегиране на правомощия, е издадена Заповед № 513з – 9426 от 06.12.2018 г. директора на Столична дирекция на вътрешните работи - компетентен орган по посочената разпоредба, с която заповед е оправомощил длъжностни лица от дирекцията, сред които и началникът на отдел „Миграция“ да налагат ПАМ по ЗЧРБ. Със Заповед № 513з-6740/18.06.2026г. издателят на оспорената заповед - И. А. И., е определена за заместващ на титуляра на длъжността началника на Отдел "Миграция" - СДВР за периода от 22.06.2026г. до 26.06.2026г., в който период е издадена и оспорената по делото заповед.

От формална страна, заповедта е издадена при спазване на изискванията за съдържание - съдържат се фактически и правни основания за издаването ѝ, в необходимата степен, позволяващи осъществяването на съдебен контрол.

По материалната законосъобразност на оспорената заповед:

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, настаняването на чужденци в Специалните домове за временно настаняване се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1, като в заповедта следва да е посочено основаниято за прилагане на тази мярка. Правните основания при наличието на които чужденец може да бъде настанен временно в

Специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция“ – МВР са регламентирани в чл.44, ал. 6 ЗЧРБ. Идентично, съгласно чл.15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, освен ако не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване или засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Продължителността на задържането е ограничено и съгласно чл.15, пар. 5 от Директива 2008/115/ЕО, може да продължи докато съществуват посочените в параграф 1 условия и е необходимо, за да се гарантира успешното извеждане на чуждия гражданин. Към момента на съдебното заседание не е изтекъл предвиденият в разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ максимален срок на задържане (6 месеца), съответен на стандарта по чл.15, пар. 6 Директива 2008/115/ЕО.

Съгласно чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Разпоредбата на чл. 44 ал. 8 от ЗЧРБ определя срока на настаняването, който „продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца“. Чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, предвижда „настаняването на чужденци в специалните домове“ да се извършва „въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1, като в заповедта изрично се посочват необходимостта и законовото основание за настаняването, прилага се и копие от заповедта за наложената принудителна административна мярка връщане или експулсиране“. Съгласно чл. 46а, ал. 1 от ЗЧРБ, заповедта за принудително настаняване в специален дом може да се обжалва в 14-дневен срок от фактическото настаняване по реда на АПК, като „жалбата не спира изпълнението на заповедта“.

Настаняването на оспорващия в СДВНЧ е последица от наложената по отношение на него ПАМ, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ. Установени са и не се оспорват от страна на жалбоподателя изложените в оспорената заповед и в докладната записка данни, че пребивава незаконно в РБ и отказва да се завърне доброволно в страната на произход.

Срокът за доброволно изпълнение на заповедта за наложената ПАМ определен в Заповед № УРИ № 5392 ПАМ -976/04.09.2025г., е заместен с издаването на

процесната заповед, която се основава изключително на обстоятелствата, свързани с личното положение на оспорващия - категорично противопоставяне на изпълнението на наложената му ПАМ връщане, в това число и доброволно. Тази позиция на оспорващия е потвърдена изрично и пред съда от оспорващия. При тези обстоятелства, е безпредметно да се определя срок за доброволно изпълнение на наложената ПАМ "Връщане", след като е категорично установено, че такъв начин на изпълнение е невъзможен. Освен това, оспорващият е заявил, че ще подава молби за закрила за да възпрепятства изпълнението на ПАМ. В случая не е налице само опасност от укриване, но и възпрепятстване на изпълнението на ПАМ, с оглед на което, предвиденото по чл. 39б, ал. 3 ЗЧРБ - при опасност от укриване да се приложи по-лека мярка - ежедневно явяване пред органите на МВР, е неприложимо. Освен това, в жалбата е посочен конкретен адрес в [населено място], ж.к. М. 1 [жилищен адрес] като адрес, с който оспорващият разполага, но няма никакви данни за връзка между този адрес и оспорващия, освен това, идентичен адрес е посочен като постоянен в декларацията на българския гражданин П. В. в декларация с дата 09.07.2026г. на л. 66 от делото, без нотариална заверка на подписа. В тази декларация българският гражданин е декларирал, че има намерение и готовност да сключи трудов договор с оспорващия, но няма данни, че му предоставя адрес, на който да пребивава. Тъй като няма адрес, на който да пребивава, по отношение на оспорващия е неприложима мярката ежеседмично явяване в поделение на МВР.

Изложеното от чужденеца по време на беседата му с полицейските органи, възпроизведено в докладната, потвърдено от изрично ред съда - че няма да напусне страната и няма да се завърне в С., м съответствие с което е изявлението за подаване на молби за закрила, съставлява както опасност от укриване, така и възпрепятстване на изпълнението на ПАМ "връщане". Доводът за незаконосъобразност основан на подадена от оспорващия на дата 16.06.2026г. молба за международна закрила - преписка по молба с вх. № КП-01-1727/16.06.2026г. в Държавна агенция за бежанците, подкрепен от молба от дата 09.07.2026г. от адвокат П. до ДАБ, е изцяло неотносим и не дерогира правомощието на компетентния орган да издаде заповед за да обезпечи изпълнението на ПАМ "връщане" при конкретните обстоятелства. Считано от 12.06.2026г. са приложими регламентите в областта на убежището и миграцията - актове с непосредствено действие по правото на ЕС.

При последващата молба за международна закрила - втора по ред в случая, е подадена при действието на Регламент (ЕС) 2024/1348 на Европейския парламент и на Съвета от 14 май 2024г. за установяване на обща процедура за международна закрила в Съюза и за отмяна на Директива 2013/32/ЕС, който в чл. 26-28 предвижда

три действия - отправяне на молба лично от чужденеца пред компетентен орган, регистриране на молбата и подаване на молбата, а конкретно разглеждането на последващите молби - предварително разглеждане, е регламентирано в чл. 55 от регламента. Казусът по делото попада в приложното поле на чл. 10 пар. 4, буква д) от Директива (ЕС) 2024/1346 на Европейския парламент и на Съвета от 14 май 2024г. за определяне на стандарти относно приемането на кандидати за международна закрила, приложима считано от 12 юни 2026г.

Така според чл. 10 пар. 4, първа алинея, буква д) от Директива (ЕС) 2024/1346, се предвижда, че кандидат за международна закрила може да бъде задържан единствено на едно или повече от посочени в разпоредбата основания, сред които и следното: "д) когато е задържан по процедура за връщане, съгласно Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета за да се подготви връщането или да се извърши процесът на извеждането, и съответната държава членка може да докаже въз основа на обективни критерий, включително, че кандидатът вече е имал възможност за достъп до процедура за, че има разумни основания да ес счита, че той отправя молбата си за международна закрила единствено с цел да забави или да затрудни изпълнението на решението за връщане". Посочената разпоредба е идентична с член 8, параграф 3, първа алинея, буква г) от директива 2013/33/ЕС, отменена, считано от 12 юни, съгласно член 36 от Директива (ЕС) 2024/1346 . По отменената разпоредба с **Определение на Съда на Европейския съюз от 3 юни 2021 г. по Дело C-186/21 PPU** , е дадено следното тълкуване:

"Член 8, параграф 3, първа алинея, буква г) от Директива 2013/33/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за определяне на стандарти относно приемането на кандидати за международна закрила **трябва да се тълкува в смисъл, че фактът, че кандидат за международна закрила вече е имал възможност за достъп до процедурата за предоставяне на убежище, представлява обективен критерий по смисъла на тази разпоредба.**"

Според таблицата на съответствието между разпоредбите на отменената и действащата директиви, член 8, параграф 3, първа алинея, буква г) от Директива 2013/33/ЕС, съответства на чл. 10, параграф 4, първа алинея, буква д) Директива (ЕС) 2024/1346. Следователно, даденото тълкуване с **Определение на Съда на Европейския съюз от 3 юни 2021 г. по Дело C-186/21 PPU**, е изцяло относимо към действащата разпоредба на чл. 10 пар. 4, първа алинея, буква д) от Директива (ЕС) 2024/1346.

От изложените по-горе данни за влезлите в сила откази подадените молба за

международна закрила и последваща молба за международна закрила от М. С. А. И., в това число след съдебно обжалване, следва извод, че в казуса по делото е налице обективен критерий по чл. 10 пар. 4, първа алинея, буква д) от Директива (ЕС) 2024/1346. В националното право е предвидена изрична хипотеза на принудително настаняване в СДВНЧ по чл.44, ал. 8 ЗЧРБ - когато лицето възпрепятства изпълнението на ПАМ връщане, освен това разпоредбите на регламента са пряко приложими и имат предимство пред националното право - чл.288, пар.2 от Договора за функционирането на ЕС.

По изложените съображения, доводът за подадена втора последваща молба за международна закрила не може да бъде противопоставен на процесното задържане с цел изпълнение на решение за връщане и не обосновава извод за изначална недопустимост ПАМ "връщане" да бъде изпълнявана.

Следва да се отхвърли и доводът, че ПАМ "връщане" в С. на оспорващия не може да бъде изпълнена - поради ситуацията в С., и обезпечение принудителното настаняване на оспорващия е неприложимо. Спорадични актове на насилие има в редица държави, извадките от медии към 09.07.2026 г не могат да се приемат като отразяващи в пълнота ситуацията в С., освен това съществуват правила и методика за определянето на страните като сигурни и за съставяне на справки за ситуацията в държавите по произход на кандидатите за международна закрила.

В заключение следва извод, че са спазени са законовите изисквания за форма и съдържание, включително и предвидените в ал. 10, на чл. 44 от ЗЧРБ – посочена е необходимостта и законното основание за принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ - обезпечаване изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, ал. 1, вр. чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ.В случая не са налице основанията по чл.44, ал.6 ЗЧРБ за прилагане на други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, идентични с тези по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО: такива мерки са неприложими когато е налице опасност от укриване, или когато засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Доводите на адв. П. за здравословното състояние на оспорващия, останаха неподкрепени с доказателства, освен това са относими към изпълнението на принудителното настаняване, а не към законосъобразността на оспорената заповед. Тъй като не се представи медицинска документация, данни за заболяване на оспорващия, което да изключва поначало принудителното му настаняване, не се установяват и от мотивите на приобщените служебно към делото решения на съдилищата по молбите за международна закрила на оспорващия.

При изпълнение на ПАМ "връщане" също се зачита принципът за забрана за връщане - чл. 5 от Директива 2008/115/ЕО, като всички доводи по приложението на този принцип са относими към законосъобразността на самата ПАМ "връщане", по законосъобразността на тази мярка е приключило съдебно производство с влязло в сила решение. За ситуацията в С. следва да се вземе предвид изводът на ВКБООН, цитиран в Съображения относно международната закрила на лица, търсещи закрила от Сирийската арабска република към май 2026г. и конкретно обобщаващият извод на стр. 12 първи абзац от раздел "В. Развитие на ситуацията в областта на сигурността": "Ситуацията със сигурността се е подобрила след падането на предишното правителство, като общото ниво на насилие през 2025г. е спаднало с 44% в сравнение с 2024г. (....)". Макар и данните да касаят изводи за 2025 спрямо 2024г., тенденцията на подобряване на сигурността е очевидна, за което свидетелства и значителният брой на завръщащи се доброволно сирийци. Данните за ситуацията в С., и конкретно в Д., където според данните от съдебното решение по молбата му за закрила, живеят родителите на оспорващия - стр. 9 от решение № 16056/27.04.2026г. на АССГ, не изключват възможност за връщане в страната. Този извод не може да бъде опроверган за поставени взривни устройства в Д. по време на посещението на френския президент в С. - данните от 09.07.2026г. по медийните публикации, представени от страна на оспорващия, такива ситуации - спорадични актове на насилие, не са изключени и в различни от С. държави и не могат да послужат като основание за извода, че липсва всякаква разумна възможност за изпълнение на ПАМ "връщане" по отношение на оспорващия в С..

Предвид всичко изложено, оспорената заповед е законосъобразна на всички основания, като съдът следва да постанови отхвърляне на жалбата. При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски. На основание чл. 143, ал. 3 АПК в полза на ответната страна, с оглед своевременно направеното искане, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 евро (осемдесет) евро, определено от съда по реда на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ вр. чл. 37 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, 12-ти с-в,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С. А. И., роден на дата 10.08.1996г. в С., гражданин на С., към настоящия момент настанен в СДВНЧ - ЛЮБИМЕЦ при Дирекция Миграция, срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ-334 / 22.06.2026г. на зам. началник

на отдел Миграция - СДВР.

ОСЪЖДА М. С. А. И., роден на дата 10.08.1996г. в С., гражданин на С., към настоящия момент настанен в СДВНЧ - ЛЮБИМЕЦ при Дирекция Миграция, ДА ЗАПЛАТИ по бюджета на СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ със седалище г. С., сумата от 80 евро за разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може ад бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването й.

Съдия: